

Tato diplomová práce nahlíží na kulturu kočovných pastevců z historické perspektivy, a proto bylo její zpracování založeno na studiu literatury, týkající se zvoleného tématu. Struktura práce byla sestavena tak, aby zahrnovala všechny podstatné složky týkající se samotného fenoménu kočovného pastevectví a s ním spojených projevů materiální a duchovní kultury.

Ačkoliv ruská kolonizace Střední Asie způsobila značné změny ve fungování kočovného pastevectví, mnohé tradiční prvky této společnosti zůstávají zachovány i dnes. O tomto jevu svědčí i současné terénní výzkumy oblasti, uskutečněné českými etnology, které byly v nedávné době publikovány.²⁴⁵

V rámci mé cesty do Republiky Altaj, kterou bych označila spíše za pilotáž, než-li jako terénní výzkum, který dle mého názoru potřebuje delší časové období a opakované cesty do zvolené oblasti, jsem měla možnost se s tímto fenoménem setkat osobně. Je možné i dnes zaznamenat, že se ve vesnickém prostředí udržují tradice, se kterými jsem se setkávala při studiu literatury. Jedná se zejména o chov původních druhů hospodářských zvířat, která se celoročně, volně pohybují na vzdálenějších pastvinách a práce s nimi má sezónní charakter. Nevymizelo ani tradiční obydlí – jurta, která je stále používána a mnoho vesnických obyvatel ji v trochu pozměněné podobě staví i vedle svých dřevěných domků. Obzvláště silný je také kult přírody či obecná úcta k přírodním objektům, jako jsou hory, pramínky, řeky a horská jezera. Přetrvává i specifický vztah k jednomu z nejdůležitějších zvířat kočovných pastevců – koni, který i dnes ve většině případů není kován a koňský postroj, zejména uzda je vyráběna tradičním způsobem. Pravděpodobně nejmenší změny prodělala rovněž strava. Stále se podomácku vyrábí typický tvrdý, kyselý sýr a kumys. Nejoblíbenějším masem je konina a skopové. Návrat k tradici je patrný také v hudebním folklóru Altajců, nevytratily se ani tradiční hry a závody.